

สังคมน่าอยู่ ของยายกุหลาบ

“.....อย่าไปคิดอะไรมาก ช่วยกันไปเถอะแค่เล็กๆ น้อยๆ เราก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร ไม่ใช่เราช่วยเหลือแถมอย่างเดียวนะ บางครั้งแกก็มาช่วยเรา เช่น เด็ดใบกระเพราะหรือ ทำอะไรเท่าที่แกจะทำได้ สังคมต้องแบ่งปันกันจึงจะน่าอยู่”

ยายกุหลาบ พุทธรักษา อายุ 81 ปี อาศัยอยู่ที่ชุมชนริมคลองพระโขนงมาเป็นระยะเวลาช้านาน มีอาชีพขายถั่วต้มในซอยตรีมิตร มีกำไรจากการขายเพียงวันละ 50 – 100 บาท ยายกุหลาบมีลูก 3 คน ลูกชาย 2 คน ปัจจุบันย้ายออกไปมีครอบครัว นานๆ จะมาเยี่ยมแม่สักครั้ง ส่วนลูกสาวที่พิการทางสมองอาศัยอยู่กับยายกุหลาบ ชีวิตของยายกุหลาบในวัยชราที่มีโรคหัวใจค่อนข้างบั่นทอน ต้องได้รับการดูแลและพบแพทย์ที่โรงพยาบาลกลางเป็นประจำเดือนละครั้ง และไปรับยาจากศูนย์สาธารณสุข 41 มาทานเพื่อประทังไม่โรคกำเริบ สองชีวิตแม่ลูกอาศัยอยู่ในบ้านที่ผุๆ พังๆ เวลาฝนตกก็ต้องหามุมหลบฝนที่หยดจากรูรั่วๆ ที่มีอยู่ทั่วไปบนหลังคาสังกะสี

ก่อนซ่อม

หลังซ่อม

ทำไมยายไปหาหมอไกลจังเลย “ยายเป็นโรคหัวใจหมอตตรวจพบมาหลายปีแล้ว ทางศูนย์สาธารณสุข 41 จึงทำเรื่องส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลกลาง หมอนัดยายผ่าตัด แต่ยายบอกว่ายายอายุมากแล้วถ้าไม่ผ่าไม่เป็นไรใช่ไหม” พร้อมกับหมอให้คำแนะนำว่าถ้าเกิดผ่าตัดไปเกรงว่าร่างกายยายจะรับไม่ไหว ไม่ต้องผ่าก็ได้แต่ยายต้องมาตรวจและรับยาไปทานทุกเดือน

นะครึบ และนี่คือเหตุผลที่ยายต้องไปโรงพยาบาล...”

แล้วยายกินอยู่อย่างไร “ยายมีอาชีพขายถั่วต้มในซอยตรีมิตรมีรายได้เล็กๆ น้อยๆ พอกินไปวันๆ จะให้ทำอาชีพอื่นไม่ไหวหรอก ร่างกายทำงานหนักไม่ไหว จะอาศัยลูกสาวก็ทำไม่ได้เพราะแกสติไม่ค่อยดีเราต้องช่วยตัวเองตลอด อยากจะทำอย่างอื่นขายเหมือนกัน เพราะที่จะมีกำไรเยอะๆ แต่ก็ทำไม่ได้เพราะการขน

ยายของมันหนักเราเป็นโรคหัวใจ ถั่วต้มจึงเหมาะสมกับยายมากที่สุด มีอยู่วันหนึ่งยายไม่สบาย แต่ก็ยังอยากขายของ ยายจึงจ้างมอเตอร์ไซค์ไปซื้อถั่วมากำไรมันก็หมดไปกับค่ารถเพราะค่ารถไปกลับก็ 50 บาทแล้ว ผู้เรานั่งรถสองแถวไปกับลูกสาวไปกลับ 2 คน ไม่ถึง 20 บาทเหลือกำไรพออยู่ได้ เงินทุนที่ได้มาลงทุนกับการขายถั่วต้มก็ได้มาจากค่าเบี้ยพิการผู้สูงอายุเดือนละ 700 บาท และที่ค่าคนพิการของลูกสาวรวมกันก็ได้พันกว่าบาท ส่วนค่าน้ำและค่าไฟฟ้าบ้านข้างๆ เขาออกให้เขาสงสารยายนะ แต่ถ้าเดือนไหนหมอนัดตรวจร่างกายมากกว่ากำหนดเราก็ต้องหยุดขายไป ไปหาหมอแต่ละครั้งค่าใช้จ่ายมากทำให้เงินทุนหมดไป เราก็ต้องรอนเงินเดือนกว่าเบี้ยจะออกนะ ส่วนด้านอาหารการกินก็ประหยัดไปได้มากเลยเราไม่ต้องซื้อ มีครอบครัวของน้ำเต้าเขาให้กับข้าวเราเกือบทุกวัน เขาสงสาร”

ทำไมถึงช่วยเหลือยายละครับ ผมหันไปถามลุงตี๋ วัย 67 ปีที่นั่งอยู่ใกล้ๆ “เห็นแก่แล้วก็สงสาร เราเองก็มีอาชีพขายกับข้าวอยู่แล้ว ลูกสาวเราก็ขายกับข้าวเหมือนกัน มีอะไรก็แบ่งปันกันไป เราไม่ได้ช่วยเหลือยายกุหลาบอย่างเดียวมีคนกวาดถนนในซอยตีเมตรเหมือนกันเราก็ให้เขาไปอย่าไปคิดอะไรมาก ช่วยกันไปเถอะแค่นี้ก็พอ น้อยๆ เราก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร ไม่ใช่เราช่วยเหลือแก่อย่างเดียวนะ บางครั้งแก่ก็มาช่วยเรา เช่น เต็ดใบกระเพราะหรือทำอะไรเท่าที่แก่จะทำได้ สังคมต้องแบ่งปันกันจึงจะนำอยู่”

หลังซ่อมแซมบ้านแล้วชีวิตยายเป็นไร “ขอบคุณมากๆ ขอบคุณจริงๆ ถ้าจะให้ยายซ่อมเองนะยายคงจะตายก่อนนะ เมื่อก่อนที่ยังไม่ได้ซ่อมบ้านนะยายเคยโดนตัวเงินตัวทอง(ตะกวด)กัดด้วย มันตัวใหญ่มาก เป็นแผลนานหลายเดือนทีเดียว เพราะบ้านยายพื้นมันต่ำ ทำให้ตัวเงินตัวทองเข้าได้ง่าย แต่พอยกสูงขึ้นยายรู้สึกว่ามันนอนหลับสบายไม่ต้องกังวล ฝนตกน้ำก็ไม่รั่ว และตอนนี้ยายรู้สึกว่าร่ากายแข็งแรงขึ้นนะเพราะอากาศถ่ายเทสะดวกสบายในมากขึ้น แลผมผู้รับเหมาใจดีซื้อพัดลมให้ยายไว้แก่ร้อนอีกตัวหนึ่งด้วย อยากจะขอบคุณอีกครั้งขอให้ธนาคารอาคารสงเคราะห์ มูลนิธิดวงประทีป เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป ...”

ด้วง เด็กเพชร เจ้าหน้าที่มูลนิธิดวงประทีป รายงาน
วาสนา สนิทหมั่นไวย เรียบเรียง